

Race naar Roscoff (453 Nm)

Het is net na negenen 's avonds wanneer ik de deur open van een werkplaats in Baarn. Binnen liggen op een afgedekte biljarttafel verschillende overzeilers en andere waterkaarten. Er omheen gebogen Hette, Menno en Jeroen, ieder met een biertje in hun hand.

Ongeveer een maand geleden heb ik mijn twijfels opzij gezet en me opgegeven om de Scheveningen 500 mee te zeilen. De Scheveningen 500 is een twee jaarlijks evenement vanuit Scheveningen met een bestemming ongeveer 500 Nm verderop. Dit jaar is de beoogde eindbestemming Roscoff in Bretagne, Frankrijk. Een reis die enige voorbereiding vereist. En dus hebben we, enkele dagen na de geslaagde WVS Zeeland tocht, een palaver om de details te bespreken. De wedstrijdregels, mogelijke routes, knelpunten, eten, drinken, wachtschema's. Alles komt aan bod. Ook mogelijke vervelende situaties komen langs; wat doen we wanneer we migrantenbootjes tegenkomen bij Calais-Dover?

Het weekend voor de tocht wordt de Advance Romance overgezeild van Amsterdam naar Scheveningen. De meeste reparaties en aanpassingen zijn al gedaan. Deze waren nodig vanwege een waslijst aan eisen voor deelname aan de race. Zo zie ik opeens een sticker met 'do not open at sea' bij de luiken zitten. Ook wordt een groot deel van het eten en drinken al aan boord gehesen. Op zee wordt de man over boord manoeuvre geoefend en gaat de Code 0 omhoog. Eenmaal in Scheveningen aangekomen gaan we langszij bij één van de vele deelnemers die er al liggen. De dagen erna worden er nog kleine aanpassingen gedaan aan de boot en wordt ze officieel goedgekeurd door de wedstrijdleiding.

De vrijdag voor de race is er een gezellige avondmaaltijd en zaterdagochtend vindt het palaver plaats waar de laatste stand van zaken wordt gegeven door de organisatie. Zaterdag om 18:00 wordt het startsein gegeven en en-masse varen we de haven uit. Een geweldig gezicht. Net ten zuiden van de haveningang ligt de startlijn waar alle schepen zich verzamelen. Om 19:20 klinkt ons startsein en we zeilen het eerste rak naar het noorden om daarna om te keren richting de Maasmond. De Sector Maasmond heeft zijn handen vol aan alle zeilboten die zich één voor één melden. Het volgende knelpunt is het gebied Westerschelde/Oostende, maar daar is het relatief rustig. Wij racen de eerste nacht in.

De volgende ochtend gaat om half 8 de Code 0 omhoog om rond 14:00 vervangen te worden door onze grootste genaker die we mee hebben. De tocht gaat snel maar bij Calais valt de wind weg en het duurt een eeuwigheid om de hoek om te komen. We varen een zeer ruime koers en het vergt flink wat inspanning om de genaker vol te houden op de onrustige zee. We schrijven elk uur onze positie in het logboek en tekenen de posities, veel te dicht op

elkaar naar onze zin, in de kaart. Sommige deelnemers varen dicht bij de kust en komen steeds dichterbij. Staat daar wellicht minder stroming? We eten pasta als avondmaaltijd en de stemming is uitstekend. Het is de nacht van 13 op 14 juli en ik probeer achter het roer de bijna onzichtbare, zwarte, genaker vol te houden. In de kajuit liggen Hette en Jeroen vredig te slapen. We varen voor de kust van Normandië met Le Havre een eind achter ons. En opeens is er overal vuurwerk te zien. Elke stad en dorp langs de hele kust verradt zijn plek. Even later volgen de doffe ploffes van hetzelfde vuurwerk. Net voor de wachtwissel krijgen we een front over en de genaker wordt snel gewisseld voor de kleinere gennaker. Dan is het mijn beurt om te gaan slapen. Dankbaar kruip ik mijn kooi in. Slapen gaat deze nacht een stuk beter.

Als ik 's ochtends wakker wordt, blijkt dat we aardig zijn ingelopen. Maar ook is het weer veranderd. Er staan vervelende golven en we hakken er doorheen. Mijn maag heeft moeite en ik neem een pil tegen zeeziekte. Vermoeidheid en een onrustige zee zijn geen goede combinatie. Droge kaakjes en gember thee helpen iets. Ik kruip nog even in de kooi. Later op de dag gaat het beter.

We komen langzaam steeds meer in ons ritme. We zien bruinvissen en dolfijnen en de stemming zit er goed in. Over de marifoon wordt zowel door de Engelsen als de Fransen melding gemaakt over een naderende storm. Deze wordt laat in de nacht of in de vroege ochtend verwacht. Verschillende schepen geven aan te gaan schuilen in Cherbourg. Wij overleggen wat we gaan doen en gezamenlijk besluiten we om door te gaan.

Die avond eten we een chili schotel en deze smaakt prima. Deze keer eet ik wijselijk iets minder dan de avond ervoor. Mijn buik zit minder vol en dat blijkt prima voor mij te werken. We zijn bijna voor de kust van Cherbourg wanneer we de derde nacht in gaan. Gedurende de nacht gaan het eerste en tweede rif er om beurten in en uit. De Fransen hebben het over 'la mer agitée' en de Engelsen het over een 'confused sea'. Wij noemen het een klotsbak waarbij de golven van meerdere kanten komen en je amper weet hoe je moet sturen. Met Menno heb ik de tweede wacht en zie ik de zon opkomen. Prachtig. In de verte donkere wolken die het front aankondigen. En precies zoals het hoort opent de hemel zich en valt het met bakken uit de lucht. Even later zit de gehele bemanning broederlijk naast elkaar in de kuip drijfnat te worden. Of het slim is weet ik niet, maar het geeft me een geweldig gevoel. Dan hoor ik een doffe plof met wat gesis en zie naast mij Menno zitten met een kleurige gele ring om zijn nek. Gelukkig hebben we een reserve vest aan boord voor een snelle wissel en reserve setjes om het geplofte vest te kunnen herstellen.

Uiteindelijk valt het mee. De wind komt niet verder dan 25 kts met af en toe een kleine uitschieter en de golven nemen niet echt toe. En het gehobbel van de boot zijn we ondertussen gewend. De wind blijft staan en wij ploeteren door. Hette krijgt een bericht

wanneer we al laverend weer in de buurt van Cherbourg komen. Zo goed als onze hele wedstrijdklasse ligt al in Cherbourg en de rest gaat er ook heen. Wij besluiten om dan ook maar naar binnen te gaan. Eenmaal aangekomen worden we hartelijk onthaald door de andere deelnemers en Jeroen heeft al een verse kan koffie gekregen voordat we goed en wel vastliggen. Even later komt de wedstrijdleiding aan boord en worden er croissants voor alle deelnemers geregeld.

De wedstrijdleiding doet zijn best om het evenement een zetje te geven en heeft een sub-race bedacht van Cherbourg naar Roscoff. Het is half 12 wanneer we de trossen los gooien en de vloot de haven uit vaart. Net voor Alderney merken we de eerste effecten van de 'race' en we stuiteren door de golven. Er worden druk foto's en filmpjes gemaakt van elkaars boten. Zodra de kentering komt gaan we overstag. Voor Alderney langs en de race in. En de mist in. Eén voor één verdwijnen alle boten uit het zicht en varen we in onze eigen bubbel. De radarreflector is al gehesen. We hadden hoge verwachting van de Channel Islands, maar we zien amper wat. Af en toe een stukje rots maar de teleurstelling blijft. De 'enorme' stroom mee valt in onze beleving ook tegen ook al krijgen we 3 kts gratis. Wanneer we bijna voorbij de eilanden zijn, zien we in de verte een branding. Het lijkt op 1 lange rollende golf waar op elk moment een surfer kan verschijnen. Op de plek zelf gaat het water alle kanten op; brekers links en rechts en bellen en bubbels van onderen. Het duurt allemaal maar eventjes en dan is het weer rustig. Dit doen we nog twee keer en daarna is het rustig. Het enige wat over blijft is de lange oceaan deining. We sturen Menno naar bed omdat hij al uren achter het roer staat. Jeroen volgt even later.

De nacht is donker en helder en we worden getrakteerd op een fantastische sterrenhemel. We varen uren richting een vuurtoren en een oost kardinaal die al van mijlen afstand te zien zijn. Op een gegeven moment vallen mijn ogen bijna dicht en neemt Hette het roer over. Even later komen Menno en Jeroen naar boven en kan ik gaan slapen. Wanneer ik wakker word, is het bewolkt en hebben we nog maar een zuchtje wind. Jeroen is de held wanneer hij het ontbijt in elkaar zit. En dan zijn er dolfijnen. Niet van ver, maar bij de boot. Ik ren naar de boeg terwijl ze links en rechts voorbij schieten. Ze blijven zo'n 10 minuten om ons heen spelen. Pas daarna merk ik dat niet aangeliend ben en geen vest aan heb. In de kuip zitten ze om me te lachen.

Vlak daarna valt de wind compleet weg en zijn we overgeleverd aan de stroom. Langzaam drijven we af en na zo'n 5 mijl moet de motor aan omdat we op de rotsen dreigen te slaan. Daarna proberen we nog even te zeilen, maar de wind is weg. De motor blijft aan en de wedstrijd is voor ons voorbij. Na een klein uurtje komt de wind terug en de laatste uren naar Roscoff zijn de zonnigste uren van de hele tocht. Wanneer we de haven binnen lopen staan Suzanne en Ton ons enthousiast toe te zwaaien vanaf het havenhoofd. De wedstrijdleiding

heet ons welkom en we krijgen een fles bubbels. De tocht is voorbij. Wat een geweldige ervaring.

Als laatste willen we iedereen bedanken die ons heeft gevolgd in de WVS kustzeilers app. Het was voor ons ontzettend opbeurend om jullie reacties te lezen en vaak wisten we via jullie als eerste hoe wij in de wedstrijd lagen.

Christoph Wiekart
